

ВЕНЦЕСЛАВ КОНСТАНТИНОВ
ХАЙНРИХ ХАЙНЕ

chitanka.info

Хайнрих Хайне (1797–1856) е може би най-сложното явление на немския литературен небосклон, най-обичаният и най-мразеният поет на XIX век. Роден е в Дюселдорф в семейството на обеднял търговец-евреин. Хари — така е истинското му име — следва търговски науки във Франкфурт на Майн и после в Хамбург при чичо си, банкера Саломон Хайне, в чиято дъщеря безутешно се влюбва. С пари на чичо си захваща търговия, отваря магазин за текстил, но начинанието скоро фалира. Младият поет вече е създал цикъла с песни и романи „Юношески страдания“ (1817–1821), но решава да стане юрист — записва право в Бонския университет. Хайне следва и в Гьотинген, от там прекосява пеш планината Харц, за да се представи на обвения със световна слава Гьоте във Ваймар. (На въпроса на застаряващия Олимпиец: „Какво пишете?“ Хайне отвръща: „Един нов «Фауст»“ — това слага край на отношенията им.)

В Гьотинген Хайнрих Хайне става доктор на юридическите науки и преминава от юдейската към протестантската религия, за да си осигури гражданско поприще. Тогава публикува своята „Книга на песните“ (1827), която му донася огромна популярност и малко пари. Хайне тръгва да странства из Германия, в Мюнхен напразно се опитва да получи място в университета. Непокойният дух на вече болния поет (сифилис) го отвежда в Лондон и Италия, а през май 1831 г. — в Париж. Там се сближава с Пиер Беранже, Жорж Санд, Виктор Юго, Балзак и др. и започва да публикува остросатирични политически стихотворения и статии срещу деспотизма в родината си. В 1835 г. германския парламент забранява творчество му и — изправен пред материални затруднения — Хайне приеме отпуснатата му от френското правителство „Почетна пенсия за немски политически емигранти“. В Париж поетът написва голямата си теоретическа книга „Романтичката школа“ (1836), а повлиян от приятелството си с Карл Маркс, създава стихотворния епос „Германия. Зимна приказка“ (1844). Последното десетилетие от живота си Хайне прекарва на легло, полусляп, разяждан от напредващата болест. Погребан е на парижкия хълм Монмартър, където и до днес гробът му е обсипван с цветя и оскверняван от неофашистки надписи.

В младежката си поезия, на която главно дължи литературната си слава, Хайне възпява любовта, русалките, старинните немски замъци, славеите и залезите над Рейн. Сред полуискрената-полутеатрална

„мирова скръб“, която вее от стиховете му, звучи лекият и прост напев на народната песен, често пречупван от неочаквана иронична поанта. В годините на националсоциализма Хайне е забранен в Германия, всички негови паметници са разрушени, а „Лорелай“ е обявена за творба на безименен автор. Пенчо Славейков още в 1911 г. изрича за него: „Тоя поет, тъй омразен на мнозина, е създал неща, които ще живеят и дотогава, когато от Немско и немци може би не ще има и помен дори.“ В чест на поета са учредени две литературни награди „Хайнрих Хайне“ — през 1956 г. от Министерството на културата на ГДР и през 1972 г. от родния му град Дюселдорф.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.